

25η ΜΑΡΤΙΟΥ ΣΤΟ 1/ΘΕΣΙΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΒΟΥΤΙΑΝΩΝ ΛΑΚΩΝΙΑΣ

Η Εθνική Γιορτή της 25^{ης} Μαρτίου ήταν , από πάντα , η κορωνίδα των σχολικών εορτών«εις άπασαν την ελληνικήν επικράτειαν».

Για τούτο , ήδη από το Γενάρη (πολλές φορές) «δουλεύαμε» το θεατρικό της γιορτής . Με 11 -15 παιδάκια , όλων των τάξεων , έπρεπε ως δάσκαλος να νοιαστείς έγκαιρα για να βγει το πρόγραμμα της σχολικής γιορτής . Μέσα στο ανελέητο πρόγραμμα του 1/θεσίου πάσχιζες να κερδίσεις μισή ώρα στο τέλος του ωραρίου για πρόβα .Όμως και τα παιδάκια δούλευαν φιλότιμα στο σπίτι με τους γονείς για να μάθουν ρόλους και ποιήματα , σε αντίθεση με κάποια παιδιά της πόλης που τα «κυνηγούσαμε» μέχρι την παραμονή της γιορτής για να μάθουν πέντε αράδες ποίημα που τους είχαμε βάλει .

Η παραμονή της γιορτής ήταν γεμάτη φούρια κι ένταση : Να καθαρίσουμε , δάσκαλος και μαθητές μόνοι , το προαύλιο και τις τουαλέτες του σχολείου , να σκουπίσουμε και να σφουγγαρίσουμε το μωσαϊκό , να πλύνουμε τα παράθυρα , να ανοίξουμε την εξάφυλλη πόρτα για να γίνει ενιαίος ο χώρος της γιορτής , να τακτοποιήσουμε τα καθίσματα και τα θρανία για τους καλεσμένους , να βάλουμε τα σημαϊάκια και τις αφίσες , να στήσουμε τα χειροποίητα σκηνικά , κλπ ,κλπ .

Τα παιδάκια πήγαιναν στη βάγια του ναού των **Ταξιαρχών Βουτιάνων** κι έκοβαν φύλλα για να φτιάξουμε μαζί τα στεφάνια . Για τα στεφάνια είχα αντιγράψει μια τεχνική από το στρατό : Στεφάνια από σύρμα και άχυρο δεμένα με μονωτική ταινία και πάνω τους κολλάγαμε (μέχρι να καλυφθεί ολόκληρο το στεφάνι) με καρφίτσες , επικαλυπτόμενα , τρία φυλλαράκια βάγιας , τα οποία τα παιδιά είχαν περάσει με λαδάκι για να γυαλίζουν . Όλο το απόγευμα της παραμονής γύριζαν τα παιδάκια , πρόθυμα , από σπίτι σε σπίτι , σ'

όλο το χωριό , για να δώσουν τις χειρόγραφες προσκλήσεις που τα ίδια είχαν γράψει στο σχολείο .

Ανήμερα το πρωί της επετείου , συντεταγμένοι , με τη σημαία μπροστά , πηγαίναμε στην εκκλησία κι ύστερα επιστρέφαμε στην πλατεία , μπροστά στο **Ηρώο** . Κι ήταν συγκίνηση μοναχή και απερίγραπτη να βλέπεις γερόντια που τα πόδια τους ή η υγεία τους δεν τους επέτρεπαν να παραστούν στις εκδηλώσεις , να βγαίνουν στα μπαλκόνια και να φωνάζουν «**μπράβο**» στα παιδάκια και να τα χειροκροτούν και να λάμπουν τα μάτια τους από ζωή , μια λάμψη ζωής που έσβηνε (δυστυχώς) όταν η μικρή παράταξη του σχολείου χανόταν στην πρώτη στροφή του δρόμου . Αυτήν την λάμψη αγνοούσαν ΟΛΟΙ εκείνοι που έκλεισαν τα ολιγοθέσια σχολεία των χωριών μας πριν την ώρα τους χάριν μιας -δήθεν - αναβάθμισης που δεν ήρθε ΠΟΤΕ . Εκείνο που κατάφεραν πρόωρα ήταν να στερήσουν το καρδιοχτύπι και τη ζωή από τους ακρίτες των χωριών της ελληνικής υπαίθρου .

Το κρίμα στο λαιμό τους !

Ο πολυαγαπημένος μου και πανάξιος **παπα- Χρήστος Πανταζέλος** με ψάλτη τον επίσης ακριβό και αλησμόνητο φίλο τον κυρ-**Στράτη τον Ζέππο** έκανε τη Δοξολογία . Ακολουθούσε η κατάθεση των στεφάνων από τον πρόεδρο της Κοινότητας και το Σχολείο και μετά ο πανηγυρικός της ημέρας από τον δάσκαλο . Πανηγυρικός που τον άκουγαν με ευλάβεια θρησκευτική οι συγχωριανοί οι οποίοι κατέκλυζαν την πλατεία των Βουτιάνων . Ύστερα, τα παιδάκια με βροντόλαλη φωνή και εθνική περηφάνια απήγγειλαν τα ποιήματά τους μπροστά στο Ηρώο αποσπώντας τα ζωηρά χειροκροτήματα των παρευρισκομένων.

Αμέσως μετά , στο ταβερνάκι του κυρ - **Τάκη του Βαρβιτσιώτη** , αδερφωμένοι , πίναμε τα κρασάκια μας με βακαλάο και σκορδαλιά , σε μian ατμόσφαιρα που θύμιζε τις «Αγάπες» των Πρωτο - Χριστιανών.

Το απόγευμα γέμιζε το σχολείο από κόσμο που ήθελε να παρακολουθήσει τη γιορτή και να καμαρώσει τα παιδιά . Αμφιβάλλω αν έμενε κανένας στο σπίτι του . Όλο το χωριό κουβαλιόταν στο σχολείο . Τα Βουτιανιτάκια πέταγαν κυριολεκτικά σε απόδοση κι έκαναν τους χωριανούς να χειροκροτούν με θέρμη κι ενθουσιασμό ΚΑΙ τα θεατρικά έργα ΚΑΙ τα ποιήματα ΚΑΙ τα τραγούδια . Μερικές φορές το σκέφτομαι σήμερα και μου φαίνεται απίστευτο πώς μια χούφτα παιδάκια έβγαζαν πέρα επάξια τέτοιον όγκο γιορτής με έργα όπως η «ΕΣΜΕ» και «ΟΙ ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ» του Σπ. Περεσιάδου , κ.α. , παίζοντας πολλές φορές (ελλείπει μαθητών) διπλούς ρόλους δεχόμενοι και βοήθεια από μικρά παιδάκια που ακόμα δεν είχαν έρθει σχολείο !!!

Ο **Χριστόφορος Βούλγαρης** , ένας εκλεκτός Βουτιανίτης που το χωριό του χρωστά πολλά, έκανε επιτόπου ρεπορτάζ για την υπέροχη και μοναδική στην ποιότητά της τοπική εφημερίδα του "**ΟΙ ΒΟΥΤΙΑΝΟΙ**" την οποία τύπωνε ιδιοχείρως στο πιεστήριο που είχε εκεί στο χωριό . Πάντα μου ζητούσε και δημοσίευε και τον πανηγυρικό της ημέρας μαζί με φωτογραφίες και γλαφυρότατες περιγραφές κι επαίνους για τη γιορτή και τους συντελεστές της . Η εφημερίδα «**ΒΟΥΤΙΑΝΟΙ**» έφτανε στην Ελλάδα και στο εξωτερικό ΠΑΝΤΟΥ όπου υπήρχαν Βουτιανίτες , οι οποίοι γίνονταν συμμετοχοί των όσων συνέβαιναν στο χωριό και λάβαιναν τα διακριτικά μηνύματα του **Χριστόφορου** για να βοηθήσουν την Κοινότητα , την Εκκλησία και το Σχολείο στις διάφορες ανάγκες τους!

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ! Κάθε φορά που έρχεται η 25η Μαρτίου αναπολώ και νοσταλγώ εκείνες τις επετείες και τις σχολικές γιορτές στο 1/θέσιο δημοτικό σχολείο Βουτιάνων και νιώθω ένα αίσθημα κενού , που όσο περνούν τα χρόνια όλο και

βαθαίνει . Σ' εκείνο το σχολείο έμεινα δάσκαλος 17 ολόκληρα χρόνια και είναι σίγουρο πως αν ψάξει κανείς μέσα στο σημερινό κλειστό κι έρημο διδακτήριο , κάπου εκεί θα βρει την καρδιά μου να χτυπά ακόμα , δίπλα στους άγραφους μαυροπίνακες , στα παλιά ξύλινα θρανία , στις εικόνες των Ηρώων του '21 και στους χάρτες της Ελλάδας και της Πατριδογνωσίας .

ΤΕΛΙΚΑ , Ζωή μας είναι ό,τι αγαπήσαμε και μας αγάπησε !!!

27-3-2015

Βαγγέλης Μητράκος